

Com era de fàcil ser el teu amic

per Francesc Mompó

Sonar el telèfon i desfermar-se un ball de sinapsis fou tot un. Sí, immediatament van començar a amuntegar-se imatges, sensacions i sentiments sense més ordre que el que instaurà l'atzar per generar el big bang. Manu, estic capficat en aquest projecte literari i m'agradaria que hi participares. Compta amb jo. Fins a quan tinc de temps? Tranquil, estic encara establint contactes, hi ha bastant de temps al davant, t'envie els aforismes i ja anem parlant-ne. I no, no n'hi havia ni bastant, ni poc, ni gens; al cap d'unes setmanes decidiren –perquè d'eixa rifa tu no havies comprat cap butlleta perquè et tocara la grossa– que mamprengueres vacances com l'alcoià –tots dos ben admirats i estimats–. Així has sigut sempre, Manu, disposat a estar en primera línia per a l'art, l'acció solidària i l'amistat. El seu parar adust amb l'ombra serrada de barba de tres dies i mirar profund sota el barret de palla, tot es transformava en càlida abraçada a l'empara de dues besades a tall de salutació. En reconèixer-te veies com se li il·luminaven els ulls i arplegava el somriure de la boca amb un gest de “pillet”, com supose que el fan els uendos, aquells éssers de la mitologia popular de la meua comarca. Tot indicava que t'obria les portes de l'amistat i de l'ànima de bat a bat. A partir d'eixe moment el temps esdevenia conversa quotidiana, cervesa o poesia; o tot plegat, que era una manera meravellosa d'estar amb Manu per despendre's d'un parell d'hores que duies per les butxaques. Sempre t'emportaves l'agradable regust d'haver llaurat

l'Olimp i el ressò acollidor de l'amistat sincera.

Podria parlar de la força i encert del poema *Cançó per a menar ramat* del llibre de poemes *No pas jo*, que sempre procure llegir quan em conviden a recitar en qualsevol dels homenatges que et fan per aquesta terra tan estimada pels fills que li som fidels, però això ho deixo per als estudiosos de la teua obra. Aquest escrit el vull per a recuperar alguns retalls de vida en honor a tu, Manu. Tot i barret, portàtil, pantaló curt, espadenyes i cervesa –com una segona pell quasi tot–, estaves assegut a la terrassa del Café Lisboa, allà per l'estiu del 2014. L'amabilitat del clima de València ho permet gran part de l'any. Ei Mompó, agarra cadira. Què hi fas? Repensant un poema. Els bars són un dels llocs preferits per a fer poesia. Una? Em digué assenyalant el terç que tenia a la mà. I tant! Jo també combregue amb la confraria del suc de civada. En aquella ocasió estiguérem parlant del llibre *Mare Omnium*, una antologia català-portugués que estava coordinant el poeta Josep Micó i que tots dos hi participàvem, junt a vuit poetes més del País Valencià i magníficament il·lustrada per l'artista cubà Abel Davila Sabina. Més endavant, amb el llibre enllestit es féu la presentació a l'encara Tres i Quatre de l'OCCC de València. Llegíem un parell de poemes dels nostres en català i Xavier Frias Conde els llegia en portugués. O podia trobar-te, com el trobador pescava trobes, al bar italià que hi ha enfront de Ca Revolta enllestit versos en el vell portàtil o preparant l'acte de Poesia

per a la Revolta... o en un bar d'Alboraia on ens havies convocat per fer una Jam poètica on tu engrescaves poetes, institucions, associacions i veïnat en favor de l'art de la paraula. O recitant un dels tants poemes que havies fet al vi amb una copa de la sang de la terra i les llàgrimes del pàmpol a la mà; i no solament com a objecte estètic. Molt gran, Manu. O en aquells sopars Estellés en què coincidíem diverses vegades a Puçol, Foios... o en el Crudo Bar acarontant la pell fresca del terç en qualsevol de les nits caloroses de la València medieval, tan amable i cortesana sempre. O queixant-te perquè el presentador d'un premi havia destrossat un poema teu intentant llegir-lo... oh, dar-li'n... oh, mai dar-li'n.

Tot un calaix d'anècdotes testimoniava la teua presència en les cadires buides de qualche taverna del Cap i Casal en què havíem compartit versos, anècdotes, cervesa i confessions. A poc que t'hi convoque apareixes amb el somriure de uendo i una cervesa a la mà convidant-me a la teua porció d'eternitat. Saluda Baco/Dionís, com més li agrada que li diguen; que al cap i a la fi cadascú mana del seu nom, siga déu o mortal, de part meua i guardeu-me part del celler per a quan ens hi retrobem. Ets la veu que ajudarà a fer la veu d'uns altres. Després d'un referit que em contà pertanyent a l'àmbit privat afegí: ... però el meu amic ets tu. Com n'era de senzill estimar-te, com era de fàcil ser amic teu, Manu.

FRANCESC MOMPÓ ■
Abril de quarantena de 2020